

„Fidelio”, pro și contra

(Grigore Constantinescu – 4 iulie 2016)

Pentru cei care au avut curiozitatea sau interesul de a urmări, la Opera Națională București, premiera beethoveniană „Fidelio”, lectura mărturisirii compozitorului, despre creația sa, de la debutul secolului XIX, poate fi edificatoare: „Dintre toți copiii mei, această lucrare mi-a pricinuit cele mai mari suferințe; din momentul în care am început să o creez, mi-a pricinuit poate cele mai mari dureri; și poate din această cauză îmi este cea mai dragă. Iată de ce, înaintea altor creații, pe ea o consider demnă de a fi păstrată și folosită spre progresul științei artei”.

Într-adevăr, artiștii primului teatru liric al țării, incluși în distribuția premierei, au răspuns cu un devotament exemplar la solicitările partiturii. În personajul titular, Leonora/Fidelio, descoperim un glas generos, aplaudat în debutul mezzo-sopranei Asineta Răducan (invitată-debut), capabilă a rezolva cu succes dificultățile redutabile ale rolului. Vocea feminină secundă, soprana Laura Nicorescu (invitată), a demonstrat scenic și muzical că stăpânește profesional, în Marzelline, experiența stagiunilor salzburgheze, din primul deceniu de carieră. Cu fiecare prezență în spectacolele lirice bucureștene, tenorul Marius Vlad Budoiu (invitat-debut) și-a impus concepția interpretativă, stilistică și vocală. Un cuvânt de apreciere pentru reușita prestației actricești și solistice a lui Horia Sandu (debut) în Rocco, însoțit calitativ de bas-baritonul Valentin Vasiliu, tenorul Andrei Lazăr și baritonul Cătălin Țoropoc, care întregesc cerințele componistice ale distribuției din perspectiva clasico-romantică a viziunii beethoveniene. Cu bucurie am audiat și admirat paginile corale purtate spre apogeu de ansamblul Operei, sub îndrumarea maestrului Stelian Olariu. Conflictualitatea simfonică, sub bagheta dirijorului Cristian Mandeal, a însoțit orchestra, pe cât posibil, sprijinind aceste realizări solistice și vocale, principalele valori ale premierei.

Ar trebui să comentăm și contribuția grupului realizatorilor-invitați, conduși de regizorul Graham Vick, oferind o versiune de spectacol impusă ostentativ publicului românesc. Cred că nu este cazul, căci „Fidelio”, după două secole triumfale de existență, nu și-a găsit locul potrivit în casa nobilă a artei noastre lirice.